

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 58/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. C., Č., zastúpenej advokátskou kanceláriou, JUDr. B. M., advokát, spol. s r. o., Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo 232/2010 z 28. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. O. C. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2012 doručená sťažnosť Mgr. O. C., Č. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na spravodlivé

a uspokojujúce pracovné podmienky podľa čl. 36 písm. b) ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžo 232/2010 z 28. septembra 2011, ktorou žiadala sťažovateľka vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 47 ods. 3 a základné právo podľa čl. 36 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo/232/2010 zo dňa 28. 09. 2011 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžo/232/2010 zo dňa 28. 09. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke priznáva finančné zadostučinenie v sume 5000,00 € (slovom päťtisíc), ktoré je jej Najvyšší súd Slovenskej republiky Okresný súd povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľke trovy konania na účet jeho právneho zástupcu JUDr. B. M., advokát, spol. s r.o. so sídlom v N. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ako z podanej sťažnosti vyplynulo, sťažovateľka sa ako žalobkyňa domáhala v konaní pred Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) žalobou proti Obvodnému úradu v Ž. (ďalej len „žalovaný“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 2008/05445-016 z 27. októbra 2008 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného“). Napadnutým rozhodnutím žalovaný podľa § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) zamietol odvolanie sťažovateľky a potvrdil rozhodnutie č. 2008/05445-006 z 8. septembra 2008, ktorým prvostupňový orgán podľa § 10 ods. 1, § 40 ods. 2 písm. a), § 125 a § 126 zákona o štátnej službe skončil dňom 14. septembra 2008 sťažovateľke štátnozamestnanecký pomer odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe.

Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo odôvodnené tým, že žalovaný sa stotožnil s prvostupňovým rozhodnutím v tom, že došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta sťažovateľky zaradenej do funkcie samostatný radca – odbor štátnej služby: 2.14 – vnútro v odbore všeobecnej vnútornej správy žalovaného, v súlade s uznesením vlády Slovenskej

republiky (ďalej len „vláda“) č. 865 z 11. októbra 2006, ktorým vláda subjektom verejnej správy uložila zabezpečiť úsporu finančných prostriedkov s tým, že oznámením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo 14. septembra 2007 č. 2007/08087 bola určená systemizácia štátnozamestnaneckých miest podľa funkcií a počtu funkčných miest na výkon práce vo verejnom záujme pre žalovaného od 1. októbra 2007. Sťažovateľke bola služobným úradom ponúknutá zmena štátnozamestnaneckého pomeru, a to trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe na voľné štátnozamestnanecké miesto v zaradení radca v odbore štátnej služby 1.05 – informatika, druh štátnej služby: stála štátna služba v odbore živnostenského podnikania žalovaného listom č. 2008/05445-002 z 27. júna 2008, ktoré sťažovateľka listom z 2. júla 2008 odmietla. K tvrdeniam sťažovateľky uvedených v odvolaní – t. j. že jej štátnozamestnanecké miesto nebolo zrušené, že jej činnosť bola pridelená inej zamestnankyni, ktorej štátnozamestnanecké miesto na odbore všeobecnej vnútornej správy bolo zrušené, že sťažovateľke bolo ponúknuté nevhodné štátnozamestnanecké miesto v nižšej platovej triede, hoci služobný úrad pre ňu mal voľné štátnozamestnanecké miesto na úseku priestupkovej agendy, ktoré jej nebolo ponúknuté – žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že vedúci služobného úradu 1. októbra 2007 schválil zoznam zamestnancov krajského úradu, ktorí prešli na Obvodný úrad v Ž. a boli zaradení na systemizované miesta podľa určenej systemizácie, a zoznam zamestnancov, ktorí neboli zaradení na systemizované miesta podľa určenej systemizácie od 1. októbra 2007, pričom sťažovateľku nebolo možné zaradiť na žiadne určené systemizované miesto, a preto bola v zozname nezaradených zamestnancov. Funkcia sťažovateľky samostatný radca zaradená v odbore štátnej služby 2.17 – vnútro organizačného útvaru, všeobecná vnútorná správa oddelenia správneho, bola zrušená prednostom Obvodného úradu k 1. októbru 2007 a nebolo vytvorené štátnozamestnanecké miesto s funkciou samostatný radca v odbore štátnej služby 2.17 – vnútro s opisom štátnozamestnaneckého miesta vojnové hroby. Činnosť 2.17 – vnútro s opisom starostlivosti o vojnové hroby bola v organizačnej štruktúre Obvodného úradu v Ž. riešená na časť úväzku a zaradená v rámci organizačného odboru na oddelení organizačnom. Uvoľnené miesto na úseku priestupkov vyžadovalo vysokoškolské vzdelanie II. stupňa, čo sťažovateľka nespĺňala, a uvedené miesto jej preto nebolo ani ponúknuté. Preto považoval žalovaný postup služobného úradu za správny a nebol ním porušený žiadny zákon.

Krajský súd žalobe sťažovateľky vyhovel a rozsudkom č. k. 21 S 1/2009-95 z 15. júna 2010 napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil pri aplikácii ustanovenia § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vec vrátil správnenému orgánu na ďalšie konanie.

Po zistení, že rozhodnutie žalovaného a aj prvostupňového správneho orgánu netrpia formálnymi nedostatkami, na ktoré poukazovala sťažovateľka, zaoberal sa krajský súd jej žalobou z dvoch hľadísk, a to či došlo k zrušeniu sťažovateľkinho pracovného miesta a či žalovaný ponúkol sťažovateľke voľné pracovné miesto v zmysle § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe, resp. § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe. Krajský súd považoval za preukázané, že tvrdenie sťažovateľky o tom, že jej štátnozamestnanecké miesto nebolo zrušené, neobstojí, pretože bolo preukázané, že na Obvodnom úrade v Ž. došlo k systemizácii pracovných miest v zmysle uznesenia vlády a na základe predloženej systemizácie je zrejmé, že navrhovateľkino pracovné miesto, a to samostatný radca odbor štátnej služby 2.17 – vnútro, na ktorom bola zaradená od 1. júla 2005 na Krajskom úrade v Ž. s popisom činnosti vojnové hroby a osobitné označenie vozidiel, bolo systemizované tak, že časť, resp. činnosť 2.17 – vnútro s popisom činnosti starostlivosť o vojnové hroby bola v organizačnej štruktúre Obvodného úradu v Ž. riešená na časť úväzku a bola zaradená v rámci organizačného odboru na oddelení organizačnom a táto práca bola pridelená Bc. J. Š. od 1. októbra 2007 v súlade so systemizáciou pracovných miest a podľa opisu štátnozamestnaneckého miesta Bc. J. Š. a časť pracovnej činnosti (ktorá neprešla na úrady práce) – vydávanie označení ZŤP na vozidlá prešla na pracovníčku Mgr. F. od 1. októbra 2007. Tieto pracovníčky už na úrade pracovali, nešlo o novoprijaté zamestnankyne. Sťažovateľkine činnosti neboli pridelené novoprijatej zamestnankyni Bc. D., ako tvrdila sťažovateľka. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého jej nebolo žalovaným ponúknuté voľné štátnozamestnanecké miesto, považoval krajský súd za preukázané, že žalovaný sťažovateľke ponúkol voľné štátnozamestnanecké miesto v odbore radca odboru živnostenského podnikania na úseku činnosti automatizovaného informačného systému v odbore štátnej služby 1.05 – informatika, a to listom č. 2008/05445-002 z 27. júna 2008 s tým, že podrobný popis tohto miesta je uvedený v prílohe listu. Z obsahu spisu bolo preukázané, že prílohou tohto listu bol opis štátnozamestnaneckého miesta označený ako príloha č. 3. Vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu vecí krajský súd uviedol:

„Krajský súd v Žiline zastáva názor, že v danom prípade zo strany odporcu, resp. prvostupňového správneho organu a to Obvodného úradu Ž. ako služobného úradu navrhovateľky nebolo navrhovateľke v zmysle ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a) zákona č. 312/2001 Z. z. ponúknuté riadne voľné štátnozamestnanecké miesto. Sám odporca súdu predložil opis činností štátno-zamestnaneckého miesta na odbor štátnej služby 1.05 informatika, organizačný útvar, odbor živnostenského podnikania zo 7. 7. 2008 vo vzťahu k zamestnankyni D. M., ktorá bola na toto miesto vymenovaná 7. 7. 2008 do dočasnej stálej štátnej služby, teda následne po tom, ako navrhovateľka odmietla uvedenú ponuku voľného pracovného miesta. Avšak súd zároveň poukazuje na to, že v čase ponuky zo strany odporcu navrhovateľke, nebolo preukázané, že by k ponuke voľného štátnozamestnaneckého miesta bola navrhovateľke predložená aj príloha k opisu činností zo dňa 7. 7. 2008... a krajský súd má teda za to, že navrhovateľka nebola riadne oboznámená s popisom pracovnej činnosti, ktoré jej bolo ponúkané. Krajský súd v Žiline zastáva názor, že v žiadnom prípade nie je možné, aby odporca si len formálne splnil ponukovú povinnosť v zmysle ust. § 40 ods. 2 zák. č. 312/2001 Z. z. bez toho, aby riadne špecifikoval popis pracovnej činnosti voľného štátnozamestnaneckého miesta, ktoré bolo zo strany odporcu ponúkané.“

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný odvolanie a najvyššiemu súdu navrhol rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného sa potvrdzuje.

Najvyšší súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 6 Sžo 232/2010 z 28. septembra 2011 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 21 S 1/2009-95 z 15. júna 2010 zmenil, žalobu sťažovateľky zamietol a žiadnemu z účastníkov náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 232/2010 z 28. septembra 2011 nadobudol právoplatnosť 9. novembra 2011.

Sťažovateľka odôvodnila tvrdené porušenie čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 36 písm. b) ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 232/2010 z 28. septembra 2011 tým, že rozhodnutie najvyššieho súdu je založené na takom výklade dotknutých ustanovení, ktorý nie je v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Najvyšší súd nepostupoval pri prerokúvaní

veci v súlade s § 250i ods. 2 OSP a konal nesprávnym procesným postupom, keď nevzal pri prerokúvaní veci do úvahy, že predmetom konania je preskúmanie rozhodnutia žalovaného pri prerokúvaní právnej veci vyplývajúcej z pracovných vzťahov. Najvyšší súd poukazuje na to, že ustanovením § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe sledoval zákonodarca v prvom rade ochranu štátnych zamestnancov pred stratou zamestnania, ak je ochotný zamestnanec pracovať aj na inom mieste v štátnej službe, avšak sám najvyšší súd svoju aplikačnú právomoc takémuto cieľu sledovanému hmotnoprávnymi normami nepodriadil. Ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a) a § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe najvyšší súd vykladá mimo gramatických a logických súvislostí a v rozpore s požiadavkou čl. 36 ústavy na zachovanie ochrany zamestnanca proti svojvoľnému prepúšťaniu a zákazu diskriminácie v zamestnaní. Na náležité odôvodnenie rozhodnutia nepostačuje, aby sa vo veci súd bez logických súvislostí obmedzil iba na jednoduché poukázanie na ustanovenie právnej normy vyňaté z kontextu právnej úpravy. Najvyšší súd vykladal ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a) a § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe svojvoľne, v rozpore so zásadou vyjadrenou v čl. 47 ods. 3 a čl. 46 ústavy v nadväznosti na zásady procesného konania vyjadrené v § 1, § 3, § 250i a § 250j OSP, a pripustil tak zneužitie svojvôle žalovaným, keď sťažovateľke neposkytol ochranu vyplývajúcu z čl. 36 písm. b) ústavy. Podľa názoru sťažovateľky mal najvyšší súd dôsledne skúmať vo vzťahu k správaniu žalovaného pred skončením služobného pomeru, či žalovaný vyčerpávajúco zisťoval možnosť ďalšieho uplatnenia sťažovateľky aj prostredníctvom iného služobného úradu. Odvolanie sa žalovaného na jedinú ponúknutú možnosť sťažovateľke je nevhodné, alibistické a účelové konanie v snahe dosiahnuť skončenie služobného pomeru so sťažovateľkou. Podľa názoru sťažovateľky rozhodnutie najvyššieho súdu v jej veci je charakteristické formalizmom, ktorý má za následok porušenie základných práv sťažovateľky.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ako vyplýva z obsahu i petitu sťažnosti, sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky podľa čl. 36 písm. b) ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 232/2010 z 28. septembra 2011 v podstate z dvoch dôvodov – jednak s odôvodnením, že toto rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, a jednak preto, že je založené na takej aplikácii ustanovení § 40 ods. 2 písm. a) a § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe, ktorým najvyšší súd poprel ich účel a význam v kontexte sťažovateľkou označených základných práv. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v napadnutom rozsudku.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 36 písm. b) ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä... b) ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní.

Najvyšší súd rozsudok sp. zn. 6 Sžo 232/2010 z 28. septembra 2011 odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v nadväznosti na § 246 ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné. ...

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem a ich rozhodnutia je potrebné považovať za skutkovo podložené a v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa preto nerozhodol v danej veci vecne správne, keď rozhodnutie žalovaného, vrátane prvostupňového rozhodnutia zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Zákonným predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe je zrušenie štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca. Zrušenie štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne bolo nesporne preukázané.

Ďalšou podmienkou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a) zákona o štátnej službe je preukázanie nasledovných skutočností, a to:

- že štátny zamestnanec nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe, alebo

- že služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto, alebo

- že voľné štátnozamestnanecké miesto sa obsadzuje výberovým konaním.

Ide o hmotnoprávne podmienky platného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany zamestnávateľa. Ich splnenie musí preukázať zamestnávateľ v riadnom procesnom postupe, na ktorý sa vzťahoval v konaní vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru správny poriadok.

Z logického a aj gramatického výkladu § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe jednoznačne vyplýva zákonodarcom sledovaný cieľ, že zamestnávateľ musí so zamestnancom, s ktorým chce skončiť štátnozamestnanecký pomer, viesť aktívny dialóg o jeho ďalšom možnom zotrvaní v štátnozamestnaneckom pomere. V prvom rade musí zamestnanca vyzvať, či je alebo nie je ochotný prejsť na iné pre neho vhodné miesto výkonu štátnej služby, čo v danom prípade splnené bolo. Z rozhodnutia žalovaného a aj zo spisovej dokumentácie žalovaného nesporne vyplýva, že žalovaný, vrátane konania na prvom stupni, sa zaoberal otázkou možnosti preloženia žalobkyne podľa § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe. Žalovaný preukázal, že žalobkyňa nesúhlasila pred dorúčením rozhodnutia s trvalým preložením na iné voľné štátnozamestnanecké miesto.

Služobný úrad v zmysle uvedeného ustanovenia zákona o štátnej službe musí totiž ponúknuť zamestnancovi akékoľvek voľné miesto výkonu štátnej služby, ktoré má k dispozícii v dobe skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, nielen miesto zodpovedajúce pôvodnému opisu činnosti štátnozamestnaneckého miesta zamestnanca. Záleží len na zamestnancovi, či ponuku prijme alebo ju odmietne. Ustanovením § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe sledoval pritom zákonodarcu legitímny cieľ, a to v prvom rade ochranu štátnych zamestnancov pred stratou zamestnania, ak je ochotný zamestnanec pracovať aj na inom mieste v štátnej službe a taktiež následnú hospodárnosť nakladania so štátnymi prostriedkami.

Pre splnenie povinnosti služobného úradu v zmysle § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe nie je potrebné, aby ponúkol zamestnancovi všetky voľné pracovné miesta, ktoré sú pre neho vhodné. Stačí, ak zamestnávateľ ponúkne zamestnancovi len jedno pre neho vhodné štátnozamestnanecké miesto z viacerých u zamestnávateľa voľných pracovných miest, ktoré by boli pre zamestnanca vhodné.

Na platnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním zo strany služobného úradu sa vyžaduje nielen realizácia ponuky iného, aspoň jedného pre štátneho

zamestnanca vhodného štátnozamestnaneckého miesta, ale aj preukázanie jeho odmietnutia zamestnancom. V takejto situácii zamestnávateľ už nemá žiadnu ďalšiu povinnosť ponúknuť zamestnancovi iné voľné vhodné štátnozamestnanecké miesto.

Odvolaací súd sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, že zákon o štátnej službe neurčuje formu ani obsah ponuky iného voľného štátnozamestnaneckého miesta, preto je ponechané na úvahe služobného úradu, akou formou to urobí, a zákon o štátnej službe ani neurčuje, že v ponuke musí byť uvedený aj podrobný opis činnosti.

V prejednávacom prípade bolo preukázané, že žalovaný pred vydaním rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne vykonal ponuku vhodného voľného štátnozamestnaneckého miesta v tom istom služobnom úrade, ale v inom odbore štátnej služby, s jeho presným definovaním a priloženým opisom štátnozamestnaneckého miesta.

Keďže preukázateľne boli splnené zákonom stanovené podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe, nastal tak zákonom predpokladaný následok, platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona o štátnej službe.

Z uvedených dôvodov nebolo možné súhlasiť s dôvodom, pre ktorý krajský súd zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného, že žalobkyni nebolo ponúknuté riadne voľné štátnozamestnanecké miesto. V tomto smere bol v rozsudku prezentovaný úsudok krajského súdu nesprávny. ...“

Ústavný súd vychádza z toho, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky o tom, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľky neobstojí. Najvyšší súd dal dostatočnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, z akého dôvodu považoval za naplnené zákonné podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru sťažovateľky, ako aj na to, z akých dôvodov neobstojí odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu. Nie je potom už nevyhnutné, aby sa všeobecný súd na naplnenie požiadavky riadneho odôvodnenia rozhodnutia formalisticky vporiadaval aj s nenaplnením jednotlivých ďalších pre vec nerozhodných kritérií. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľka vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu však ďalej tvrdila, že toto rozhodnutie je založené na takom výklade a aplikácii dotknutých právnych noriem, ktorý nezodpovedá ich účelu a zmyslu a je ústavne nekonformný.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd s ohľadom na uvedené sa preto ďalej zaoberal aj argumentáciou sťažovateľky, podľa ktorej najvyšší súd svojím rozhodnutím poprel účel, zmysel a princípy výkladu právnych predpisov v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami, keď dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky boli splnené podmienky na skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru.

Ako vyplýva z obsahu rozsudku krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného (a prvostupňového správneho orgánu), krajský súd za rozhodujúci (a jediný) dôvod pre takýto svoj postup považoval to, že voľné štátnozamestnanecké miesto nebolo sťažovateľke ponúknuté riadne. Pochybenie pri ponuke voľného štátnozamestnaneckého miesta sťažovateľke spočívalo podľa názoru krajského súdu v tom, že *„nebolo preukázané, že by k ponuke voľného štátnozamestnaneckého miesta bola navrhovateľke predložená aj príloha k opisu činností zo dňa 7. 7. 2008“*, z čoho krajský súd vyvodil, že *„navrhovateľka nebola riadne oboznámená s popisom pracovnej činnosti, ktoré jej bolo ponúkané“*, čo je podľa jeho názoru podmienkou riadnej ponuky štátnozamestnaneckého miesta, pretože inak ide iba o *„formálne splnenie ponukovej povinnosti“*.

Najvyšší súd sa s týmto názorom nestotožnil s odôvodnením, že *„zákon o štátnej službe neurčuje formu ani obsah ponuky iného voľného štátnozamestnaneckého miesta a preto je ponechané na úvahe služobného úradu, akou formou to urobí, a zákon o štátnej službe ani neurčuje, že v ponuke musí byť uvedený aj podrobný opis činnosti“*. Tento záver považuje za správny aj ústavný súd, rovnako ako aj spôsob aplikácie ustanovení § 40 ods. 2 písm. a) a § 29 ods. 5 zákona o štátnej službe najvyšším súdom, tak ako ho objasnil v rozhodnutí napadnutom ústavnou sťažnosťou.

Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu aj vo vzťahu k princípu rovnosti účastníkov, bližšie toto

svoje tvrdenie neodôvodnila a ani ústavný súd nezistil, že by konanie vedené najvyšším súdom mohlo porušiť toto jej právo.

Porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy by v prípade sťažovateľky prichádzalo do úvahy vtedy, keby podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené Občianskym súdnym poriadkom neboli zo strany najvyššieho súdu rešpektované spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym. Inými slovami, keby najvyšší súd tieto všeobecné podmienky prístupu k súdu vykladal vo vzťahu k sťažovateľke diskriminačne v porovnaní s ich výkladom pri iných subjektoch domáhajúcich sa súdnej ochrany. V prípade sťažovateľky k takej situácii nedošlo, sťažovateľka po splnení zákonných podmienok mala priznané postavenie účastníka súdneho konania a najvyšší súd o jej návrhu meritórne rozhodol, aj keď nie v súlade s predstavami sťažovateľky.

Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej základného práva garantovaného v čl. 36 písm. b) ústavy, podľa ktorého zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky, a teda aj právo na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní, ktorú im musí zabezpečovať zákon, z už uvedeného je zrejmé, že prepustenie zo zamestnania sťažovateľky nebolo svojvoľné a nebolo v rozpore s pravidlami ustanovenými zákonom.

Iba to, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jej sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby uznesením najvyššieho súdu mohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky označených v jej sťažnosti, a preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2012